

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
22 У 5558/15
Дана 24.07.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Гајић Салзбергер, председника већа, Весне Даниловић и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Данијелом Поповић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., кога заступа Зоран М. Живановић, адвокат из Београда, Светозара Марковића бр. 14, поднетој против Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, број: 351-03-01280/2013-06 од 17.02.2015. године, у правној ствари одређивања земљишта за редовну употребу објекта, у нејавној седници већа одржаној дана 24.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, број: 351-03-01280/2013-06 од 17.02.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Градске управе града Београда, Секретаријата за имовинско-правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију, Сектор за грађевинско земљиште, XXI-03 број: 35.1-83/2012 од 14.08.2013. године, којим је одбијен захтев тужиоца у предмету број XXI-03 35.1-83/2012, за одређивање земљишта за редовну употребу објекта на катастарским парцелама број ..., ..., .../..., .../... К.О. ... и формирање грађевинске парцеле, због непостојања правног основа.

Тужбом поднетом Управном суду дана 07.04.2015.године тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права. У вези са тим наводи да је Секретаријат за послове легализације објекта као услов за поступање по његовом захтеву за легализацију, односно за његово

позитивно решавање, захтевао доказе о решеним имовинско-правним односима, тако да је тужилац поднео захтев за решавање имовинско правних односа на предметним парцелама на којима је изграђен објекат за који је поднет захтев за легализацију. Сматра да уколико је тужени орган нашао да је претходно питање за решавање наведене управне ствари, испуњеност услова за легализацију о којима одлучује Секретаријат за послове легализације, то је ради економичности поступка морао да прекине наведени поступак за решавање имовинско-правних односа на предметним катастарским парцелама док надлежни орган не утврди испуњеност услова за легализацију. Сматра да тужилац ни на који начин не сноси одговорност што предметни Секретаријат за легализацију објекта није одлучивао о његовом захтеву уопште, нити о испуњености услова за легализацију. Указује да је у предмету ББ чији се објекат налази у истом блоку где и објекат овде тужиоца, другостепени орган, тада надлежно Министарство финансија, усвојио је њену жалбу против решења Секретаријата за имовинско правне послове за грађевинску и урбанистичку инспекцију, којим решењем је одбијен њен захтев за решавање имовинско-правних односа на катастарским парцелама на којима се налази објекат за који је она поднела захтев за легализацију у исто време када и овде тужилац, дакле 2003. године. Сматра да је тужени орган очигледно различитим аршинима одлучио у управној ствари са истоветним захтевима о којима решава у размаку од неколико месеци, чиме крши одредбе Устава РС којима се забрањује дискриминација по било којем основу и гарантује право на једнаку законску заштиту. При том је указао да су и тужилац и ББ добили привремено решење о одобењу за изградњу, као и привремене дозволе о употреби објекта од општине Савски венац о чему постоје докази у списима предмета. Са наведених разлога предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, као и да предмет врати на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, имајући у виду одредбу члана 33. став 2. Закона о управни споровима („Сл. гласник РС“, бр. 111/09) решавао без одржавања усмене јавне расправе, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), Управни суд оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба је основана.

Према разлозима оспореног решења тужени је одлуку из диспозитива донео налазећи да је првостепени орган, након правилноведеног поступка и несумњиво утврђеног чињеничном стању, правилно нашао да нису испуњени услови за примену члана 70. став 3. тачка 2. Закона о планирању и изградњи за одређивање земљишта за редовну употребу објекта за који је поднет захтев за легализацију, те је правилно сагласно члану 104. став 1. Закона о Уставном суду, одбио захтев тужиоца за одређивање земљишта за редовну употребу објекта на предметним катастарским парцелама и формирање грађевинске парцеле, правилно налазећи да не постоји правни основ тј. пропис којима се уређује легализација објекта. Тужени је овакву одлуку донео са разлога што је Одлуком Уставног суда, донетом на седници 06.12.2012. године

утврђено да одредбе члана 185. до 200. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 72/09, 81/09- исправка, 64/10-УС и 24/11) нису у сагласности са Уставом, а Одлуком донетом на седници од 31.01.2013.године утврђено је да Правилник о критеријумима за умањење накнаде за одређивање грађевинског земљишта у поступку легализације и условима и начину легализације објеката (“Службени гласник РС”, бр. 26/11) није у сагласности са Уставом, те да су исте објављене у Службеном гласнику Републике Србије бр. 50 од 07.06.2013. године. Како су наведеним одлукама престале да важе одредбе члана 185. до 200. Закона о планирању и изградњи, којима су уређена питања у вези легализације објекта, а у конкретном случају ради се о објекту за који је поднет захтев за легализацију и поступак по истом није окончан, при чему испуњеност услова за легализацију представља правни основ за поступање по предметном захтеву за одређивање земљишта за редовну употребу, тужени је нашао да, сагласно одредби члана 60. став 1 Закона о Уставном суду, наведене одредбе које нису у складу са Уставом се не могу примењивати на односе који су настали пре дана њеног објављивања, који до тада нису правоснажно окончани. Ценећи наводе жалбе да се у поступку легализације предметног објекта не могу примењивати одредбе Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 72/09, 81/09-исправка, 64/10-УС, 24/11 и 121/12), већ Закон о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 47/03 и 34/06) тужени орган налази да су исти неосновани, јер је одредбом члана 186. став 3. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 72/09, 81/09-исправка, 64/10-УС, 24/11 и 121/12) било прописано да власници бесправно изграђених објеката, односно делова објекта, који су поднели пријаву за легализацију по раније важећем закону у прописаним роковима, немају обавезу подношења захтева у смислу става 1. овог члана, већ се та пријава сматра захтевом у смислу овог закона, а одредбом члан 194. истог закона предвиђено је да орган надлежан за накнадно издавање грађевинске дозволе утврђује да ли је уз захтев поднета сва прописана документација, односно сви докази прописани овим законом. Тужени орган налази да је наведени закључак и сам тужилац прихватио износећи тврдњу-навод у жалби да је првостепени орган, у овој управној ствари могао да одлучи применом одредбе члана 72. став 2. наведеног закона. Са наведених разлога тужени орган је применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку донео одлуку као у диспозитиву решења.

Међутим по оцени Управног суда тужени, као ни првостепени орган приликом одлучивања по жалби, односно захтеву тужиоца, нису правилно применили материјално право. Наиме, имајући у виду одредбе Закона о посебним условима за упис права својине на објектима изграђеним без грађевинске дозволе (“Сл.гласник РС”бр.25/13 и 145/15), који је важио у време доношења ожалбеног и тужбом оспореног решења, није било услова за одбијање захтева због, како је у оспореном односно ожалбеном решењу наведено, непостојања правног основа, односно са разлога што одредбе члана 185. до 200. Закона о планирању и изградњи (“Сл.гласник РС”бр.72/09, 81/09-исправка, 64/10-УС и 24/11), нису у сагласности са Уставом.

Према оцени суда приликом одлучивања по поднетом захтеву односно жаби тужени и првостепени орган морали су имати у виду наведени Закон о посебним условима за упис права својине на објектима изграђеним без грађевинске дозволе, као и Закон о легализацији објеката (“Сл.гласник РС”бр.95/13) који је био на снази у време доношења одлуке по жалби. При том, одредбом члана 39. Закона о легализацији објеката

(“Сл.гласник РС”бр.95/13) прописано је да поступци за легализацију започети до дана ступања на снагу овог закона по захтевима који су поднети до 11.03.2010.године а који нису окончани до дана ступања на снагу овог закона, окончаће се по одредбама овог закона. Стога је тужени орган морао имати у виду наведену одредбу у поступку одлучивања по жалби, јер су наведени закони управо и донети услед оглашавања ништавим одредбе члана 185. до 200. Закона о планирању и изградњи наведеном Одлуком Уставног суда- како подносиоци захтева у време важења спорних одредаба тог закона не би трпели штету и били лишени права на одлучивање по њиховим већ поднетим захтевима, као ни могућности заштите својих права и интереса у тим поступцима. У вези са наведеним, тужени и првостепени орган нису имали основа да са разлога изнетих у образложењу ожалбеног, односно тужбом оспореног решења, донесу одлуке као у диспозитивима побијаних решења - образлажући да нису испуњени услови за одређивање земљишта у смислу члана 70. Закона о планирању и изградњи, а за употребу објекта за који је поднет захтев за легализацију, односно са разлога утврђивања одредаба чл. 185. до 200. наведеног закона несагласносим са Уставом.

Са изнетих разлога, Управни суд је нашао да је оспорено решење донето уз повреду закона на штету тужиоца, због чега је применом одредбе члана 40. ст. 1. и 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде. У поновном поступку тужени орган ће донети ново, законито решење, при чему ће приликом одлучивања имати у виду правно схватање и примедбе суда изнете у пресуди, којима је везан у смислу члана 69. став 2. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 24.07.2019. године, 22 У 5558/15

Записничар
Данијела Поповић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Гајић Салзбергер,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД